

Sygn. akt **IC 71/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2020 roku w Gdyni

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **(...) S.A. z siedzibą w B.**

przeciwko **S. M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej S. M. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę **15.746,63 złotych** (piętnaście tysięcy siedemset czterdzieści sześć złotych sześćdziesiąt trzy grosze) wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot:

- a) 14.929,00 zł (czternaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych) od dnia 09 stycznia 2020 roku,
- b) 817,63 zł (osiemset siedemnaście złotych sześćdziesiąt trzy grosze) od dnia 17 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. wzajemnie znosi koszty procesu między stronami.

Sygn. akt **IC 71/20**

UZASADNIENIE

STANOWISKA STRON

Powódka (...) S.A. z siedzibą w B. wniosła pozew przeciwko S. M. domagając się zapłaty kwoty 39.496,77 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 3 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty, wskazując, że roszczenie wynika z weksla wystawionego przez pozwaną w dniu 20 sierpnia 2019 roku, na podstawie którego pozwana zobowiązała się do spłaty w dniu 3 grudnia 2019 roku kwoty wskazanej na wekslu. Mimo wezwania pozwana nie dokonała wykupu weksla.

(pozew - k. 3-3v.)

Pozwana zakwestionowała powództwo co do zasady jak i wysokości. Jej zdaniem umowa nie została skutecznie zawarta, ponieważ brak jest dowodu, że pełnomocnik powódki posiadał umocowanie do tej czynności, a powódka nie potwierdziła tej czynności. Według pozwanej nie doszło też do skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki. Pozwana podnosiła, że roszczenie nie zostało udowodnione co do wysokości. Zakwestionowała opłatę przygotowawczą w kwocie 129 zł, a także podniosła zarzut abuzywności w zakresie opłaty za "Twój pakiet" oraz prowizji.

(odpowiedź na pozew - k. 25-28)

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2020 roku umorzono postępowanie w części, tj. co do kwoty 2.200 zł wraz z odsetkami od tej kwoty na skutek cofnięcia pozwu w tym zakresie.

(postanowienie – k. 85)

STAN FAKTYCZNY

W dniu 20 sierpnia 2019 roku pozwana S. M. zawarła z powódką (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na mocy tej umowy powódka udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 17.000 zł.

W związku z udzieleniem pożyczki powódka pobrała: opłatę przygotowawczą w kwocie 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 15.171 zł oraz wynagrodzenia z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „Twojego pakietu” w kwocie 1.700 zł.

Pożyczka miała być spłacona w 36 równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości po 1.096 zł każda.

Pierwsza rata pożyczki była płatna w dniu 01 października 2019 roku, zaś ostatnia rata w dniu 1 września 2022 roku. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną wynosiła 39.456 zł.

Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,85 % w skali roku. Jeśli pożyczkobiorca nie spłacił w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pożyczkodawca naliczał odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 21 k.c. Zgodnie z pkt 8.1 ppkt a umowy pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Wedle pkt 8.2 umowy pożyczkodawca miał prawo wypełnić weksel in blanco, o którym, mowa w pkt 3.1 (a), na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Zabezpieczenie spłaty pożyczki stanowił weksel własny in blanco opatrzony klauzulą „nie na zlecenie”. Zgodnie z deklaracją wekslową pożyczkobiorca upoważnił pożyczkodawcę do wypełnienia weksla i upoważnił go do wpisania domicyliatu i wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki. Powódka miała prawo do wypełnienia weksla, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - k. 41-47 wraz z harmonogramem spłaty k. 48, deklaracja wekslowa - k. 5, wniosek - k. 49-55)

Z tytułu rat pożyczki pozwana spłaciła łącznie kwotę 2.200 zł, tj. dnia 29 stycznia 2019 roku kwotę 1.100 zł, a dnia 2 marca 2020 roku kwotę 1.100 zł.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona: zakładką płatby – 56-58, potwierdzenia przelewów – k. 31-32)

Pismem z dnia 04 listopada 2019 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty zaległych 2 rat pożyczki wymagalnych w dniach 1 października 2019 roku i 1 listopada 2019 roku w łącznej kwocie 2.192 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki. Wezwanie zostało pozwanej doręczone w dniu 18 listopada 2019 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 04.11.2019r. - k. 71 wraz z potwierdzeniem nadania k. 60-62, wydruk potwierdzenia doręczenia z portalu emonitoring.poczta-polska.pl - k. 63-64)

Pismem z dnia 3 grudnia 2019 roku powódka wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki gotówkowej nr (...). W piśmie powódka wskazała, że na zadłużenie pozwanej składają się należności z tytułu niespłaconej pożyczki – 39.456,00 zł i umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki w kwocie 40,77 zł. Jednocześnie powódka poinformowała o wypełnieniu wystawionego przez pozwaną weksla in blanco, a także zastrzegła, że w przypadku nie otrzymania zapłaty w ciągu najbliższych 30 dni, sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanej w dniu 17 grudnia 2019 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy - k. 65 wraz z potwierdzeniem nadania k. 66-68, wydruk potwierdzenia doręczenia z portalu emonitoring.poczta-polska.pl - k. 69-70,)

Powódka wypełniła weksel na kwotę 25.726,28 zł i opatrzyła go datą płatności na dzień 27 grudnia 2019 roku.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona: wekslem in blanco - k. 4)

OCENA DOWODÓW

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez strony postępowania. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej przedstawionych dokumentów w postaci: weksla, deklaracji wekslowej, umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy, dowodów nadania, potwierdzeń wpłat czy wydruków z portalu internetowego potwierdzeń doręczenia etc. Podkreślić należy, iż weksel wystawiony przez pozwaną został przedłożony w oryginale, a jego forma nie budzi żadnych zastrzeżeń. Pozostałe dokumenty, mimo że zostały złożone w formie niewiarygodnych kserokopii, nie były kwestionowane przez stronę pozwaną. Dodatkowo, Sąd miał na uwadze, że żadna ze stron nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod wyżej wskazanymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

PODSTAWA PRAWNA POWÓDZTWA

Swoje roszczenia powódka wywodziła z weksla gwarancyjnego in blanco wystawionego przez pozwaną w celu zabezpieczenia roszczeń powódki wynikających z umowy pożyczki gotówkowej (kredytu konsumenckiego) zawartej w dniu 20 sierpnia 2019 roku, następnie wypełnionego przez powódkę na kwotę 39.496,77 zł i opatrzonego datą płatności na dzień 2 stycznia 2020 roku.

W związku z powyższym podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowe (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 160; dalej: Prawo wekslowe). Zgodnie z art. 104 Prawa wekslowego odpowiedzialność wystawcy weksla własnego jest taka sama, jak akceptanta weksla trasowanego. Natomiast w myśl art. 28 prawa wekslowego przez przyjęcie trasat zobowiązuje się do zapłacenia weksla w terminie płatności.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana podniosła szereg zarzutów przeciwko żądaniu pozwu, dotyczących skuteczności zawarcia umowy, jej wypowiedzenia oraz wysokości, zarzucając wymienionym zapisom umownym ich abuzywność.

PRZEJŚCIE NA STOSUNEK PODSTAWOWY

Jak podnosi się w judykaturze po wniesieniu środka zaskarżenia od orzeczenia, wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że

roszczenie wekslowe nie istnieje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997r., I CKN 48/97, publ. OSNC 1997/9/124).

Odnosząc się do zarzutów strony powodowej co do braku obowiązku przedłożenia dokumentów dotyczących stosunku podstawowego (umowy pożyczki) w przypadku oparcia roszczenia na wekslu gwarancyjnym, należy wyjaśnić, że zgodnie ze stanowiskiem (...) art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom, pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wiarygodności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw, które konsument opiera na tej dyrektywie (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13 września 2018 roku w sprawie C 176-17, publ. (...):EU:C:2018:711).

Ocena zasadności powództwa w świetle przepisów prawa materialnego, jak już wspomniano na wstępie, jest uprawnieniem i jednocześnie obowiązkiem sądu niezależnie od postawy procesowej strony pozwanej. Nie można przy tym zapominać, że przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego w ramach implementacji dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Kompetencja sądu do zbadania z urzędu tego, czy klauzula w umowie jest postanowieniem nieuczciwym, stanowi w tej sytuacji zarówno środek do realizacji celu określonego w art. 6 dyrektywy 93/13/EWG, to znaczy uniemożliwienia związania konsumenta nieuczciwym postanowieniem, jak i do przyczynienia się do osiągnięcia celu art. 7 tej dyrektywy, ponieważ przeprowadzenie przez sąd z urzędu takiej oceny może działać jako czynnik odstraszający oraz przyczynić się do zapobiegania nieuczciwym warunkom w umowach zawieranych pomiędzy konsumentami a sprzedawcami lub dostawcami (por. m.in. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2002 roku, C-473/00; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 27 czerwca 2000 r, C-240/98).

NADUŻYCIE PRAWA PROCESOWEGO

Należało wziąć pod uwagę, że powódka jest stroną wielu procesów, w których posługuje się wzorcami umownymi i w sposób oczywisty dopuszcza się nadużycia prawa procesowego, o którym mowa w art. 41 k.p.c., zgodnie z którym z uprawnienia przewidzianego w przepisach postępowania stronom i uczestnikom postępowania nie wolno czynić użytku niezgodnego z celem, dla którego je ustanowiono. Taktyka procesowa powódki sprowadza się do przedstawienia wraz z pozwem jedynie wypełnionego weksla in blanco, wypowiedzenia umowy wraz z wezwaniem do wykupu weksla oraz deklaracji wekslowej wystawcy weksla. Dokładnie taką sytuację procesową przedstawia sprawa z odesłania prejudycjalnego przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej o sygn. C-176/17 (wymienione wyżej). Trybunał stanowczo sprzeciwił się przepisom krajowym, pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wiarygodności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw, które konsument opiera na tej dyrektywie.

ZAWARCIE UMOWY

W pierwszej kolejności Sąd uznał za chybiony zarzut braku skuteczności umowy, albowiem potwierdzeniem woli powódki zawartej w kwestionowanej umowie jest złożony pozew. Nadto powódka nie kwestionowała skuteczności umowy w czasie jej trwania, skoro na poczet pożyczki uiszcza łącznie kwotę 2.200 zł.

WYPOWIEDZENIE UMOWY

Tak samo za chybiony należało uznać zarzut braku skutecznego wypowiedzenia umowy. Powódka przedstawiła w tym zakresie oświadczenie o wypowiedzeniu poprzedzone wezwaniem do zapłaty wraz z potwierdzeniami nadania oraz wydrukami z systemu śledzenia przesyłek, z których wynika, że pisma te zostały odebrane. Zdaniem Sądu wydruki

te potwierdzają, że pisma powódki kierowane na adres pozwanej zostały odebrane. Brak jest podstaw do przyjęcia, że nie zostały odebrane przez dorosłego domownika. Pozwana nie wskazywała, aby występowały nieprawidłowości w zakresie doręczania jej korespondencji.

NIEDOZWOLONE KLAUZULE UMOWNE

Zgodnie z treścią art. 3851 § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W myśl art. 3851 § 3 k.c. niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Z kolei wedle art. 3852 k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

W myśl art. 3851 § 3 k.c. niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z treścią art. 3851 § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje, a więc w niniejszej sprawie na stronie pozwanej.

USŁUGA (...)

Odnosząc się w pierwszej kolejności do postanowienia zastrzegającego obowiązek zapłaty kwoty 1.700 zł tytułem wynagrodzenia za usługę (...) pakiet”, Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotowa usługa stanowiła niczym nieuzasadniony koszt, nie mający żadnego związku z faktycznymi, dodatkowymi czynnościami powódki, a także szczególnymi uprawnieniami konsumenta.

Należy zauważyć, że zgodnie z pkt 15. umowy w przypadku nieskorzystania przez pożyczkobiorcę z części lub wszystkich dodatkowych uprawnień w ramach „Twojego pakietu” w całym okresie kredytowania nie ma wpływu na cenę tej usługi. Zatem, nawet, gdyby konsument w ogóle nie korzystał z tego pakietu, a powódka nie byłaby obciążona żadnymi dodatkowymi czynnościami związanymi z obsługą pozwanej, to konsument i tak musiałby ponieść koszty tej usługi. W przedmiotowej sprawie nie wykazano, że pozwana korzystała z uprawnień wynikających z tego pakietu.

Nadto, w treści umowy wskazano, że skorzystanie z tej usługi umożliwiałoby konsumentowi otrzymanie środków w przyspieszonym o 10 dni terminie.

Na podstawie zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania można jednak stwierdzić, iż w ramach oferowanych na rynku produktów finansowych wypłata pożyczki zazwyczaj następuje szybciej, niż w terminie 14 dni (pkt 1.6), a zatem powyższa usługa nie jest dla konsumenta żadnym przywilejem czy korzyścią w stosunku do innych produktów .. (...) świetle powyższego należało uznać, że powyższy pakiet w żadnym stopniu nie wprowadził udogodnień dla pozwanej, a stanowił jedynie podstępne zawyżenie kosztów pożyczki i wygenerował dodatkowe wynagrodzenie dla powódki. Zwrócić należy uwagę, że kwota obciążenia powinna odpowiadać okresowi korzystania z usługi, a nie całemu okresowi trwania stosunku pożyczki. Tymczasem w niniejszym przypadku czas korzystania z usługi nie miał żadnego znaczenia dla wysokości wynagrodzenia. Sama możliwość korzystania z przerwy w spłacie pożyczki przez konsumenta jest dozwolona i została przewidziana w umowie o kredycie konsumenckim.

Co więcej wzorzec umowny został skonstruowany w ten sposób, że nie było możliwości nieskorzystania z usługi (...) pakiet”. We wzorcu umownym nie było możliwości zaznaczenia, czy korzysta się z tej usługi czy też nie. Co warte uwagi, może budzić wątpliwości, czy pozwana podpisał zgodę na skorzystanie z powyższej usługi, czy też jedynie podpisała odbiór załączników (vide: k. 46a, 47). Brak jest jednoznacznego stwierdzenia, że pozwana wyraża chęć

skorzystania z tej usługi. To samo tyczy się wniosku o pożyczkę, zawierającego wniosek o objęcie pożyczkodawcy tą usługą w wariantcie (...). Nie uszedł uwadze Sądu sposób skonstruowania tego wniosku. Posiadał on jedynie jedno pole na wypadek wyrażenia zgody. W przeciwieństwie do innych możliwych do wyboru opcji, jak w przypadku oświadczeń, zabrakło możliwości jednoznacznego utrwalenia braku zgody poprzez wypełnienie rubryki (...). Zatem nawet pozostawienie pustego pola w formularzu stwarzało dla pozwanej ryzyko jego późniejszego wypełnienia. Powyższa usługa była świadczeniem ubocznym.

WYNAGRODZENIE PROWIZYJNE

Natomiast, odnośnie wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 15.171 zł, powódka nie wskazała z czego wynika tak znaczny koszt prowizji. Na podstawie zaoferowanych dowodów nie można w żaden sposób ustalić, za jakie szczególne czynności powódka zastrzegła dla siebie tak znaczne wynagrodzenie odpowiadające niemalże kwocie kapitału pożyczki.

Twierdzenia powódki w tym zakresie nie zostały poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami, które pozwalałyby ustalić sens przyznania profesjonalnej instytucji finansowej wynagrodzenia w tak znacznej wysokości. Zastrzeżenie tak wysokiego wynagrodzenia bez odniesienia do konkretnych, faktycznie poniesionych kosztów nie może zostać uznane za postępowanie uczciwe i zgodne z dobrymi obyczajami. Powódka powołała się na maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, które mogą być pobierane od konsumentów (art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim).

Niemniej wysokość tych kosztów nie może być kształtowana dowolnie i w oderwaniu od kosztów faktycznie ponoszonych w związku z realizacją konkretnej umowy. Niedopuszczalnym jest, aby firma zajmująca się udzielaniem pożyczek, wykorzystywała niekorzystne położenie pożyczkobiorcy, generując niezwykle zawyżone koszty.

W toku niniejszego postępowania powódka nie potrafiła w sposób logiczny wyjaśnić jakie konkretne czynności związane z obsługą przedmiotowej umowy wiązały się z tak znacznymi kosztami. W tym stanie rzeczy należało uznać, że skoro powódka nie udowodniła, że tak znaczne koszty faktycznie zostały przez nią poniesione w związku z wykonaniem umowy czy za konkretne świadczenia dodatkowe spełnione na rzecz konsumenta, to brak podstaw do uwzględnienia wynagrodzenia prowizyjnego. Zastrzeżenie przez ustawodawcę pozaodsetkowych kosztów kredytu nie oznacza, że powódce przysługiwało w każdym przypadku uprawnienie do naliczania kosztów maksymalnych i stosowania przy umowach wzorców umownych kształtujących wzajemne prawa i obowiązki stron w sposób niezgodny z zasadami współżycia społecznego. Zamieszczony w ustawie matematyczny wzór nie może stanowić podstawy i sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych przez dodawanie do kwot nieuzasadnionych kosztów i nie może korzystać z ochrony prawnej. Zważywszy na znaczną wysokość obu kosztów w stosunku do kapitału pożyczki, nie budzi wątpliwości, że postanowienia umowne przewidujące obowiązek poniesienia tych kosztów rażąco naruszają interesy konsumenta. Wynagrodzenie prowizyjne było świadczeniem ubocznym.

OPLATA PRZYGOTOWAWCZA

Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za niedozwolone postanowień dotyczących opłaty przygotowawczej w kwocie 129 zł. Zdaniem Sądu, wysokość tej opłaty nie jest wygórowana i niewątpliwie mieści się w granicach kosztów, jakie instytucja finansowa ponosi w związku z zawarciem umowy (przygotowanie dokumentów, obsługa wniosku, amortyzacja materiałów i urządzeń biurowych, etc).

WYSOKOŚĆ ZADŁUŻENIA

Zatem, dokonując rozliczenia pożyczki Sąd przyjął, że pożyczkobiorca zobowiązana jest do spłaty kapitału pożyczki (17.000 zł), opłaty przygotowawczej (129 zł), a także odsetek umownych. Stosownie do pkt 1.2 umowy pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania wynoszącej 9.85 % w skali roku. Z powyższego zapisu umownego wynika, że odsetki były naliczane od kapitału pożyczki, a więc kwoty 17.000 zł. Natomiast w świetle zapisów umowy powódce nie przysługiwało prawo do naliczania odsetek od kwoty opłaty przygotowawczej. Z treści umowy wynika,

że całkowita kwota do zapłaty wynosiła 39.456 zł. Po przeliczeniu kwoty odsetek jak również skonfrontowaniu z harmonogramem spłaty wynika, że odsetki naliczane były nie tylko od kwoty kapitału, ale także pozostałych kosztów, co nie znajduje podstawy w umowie.

Po wyeliminowaniu niedozwolonych klauzul harmonogram spłaty pożyczki winien przedstawiać się następująco:

termin płatności (z uwzględnieniem art. 115 k.c.)	rata	kwota pożyczki + opłata przygotawcza	część odsetkowa (bez naliczania od kwoty opłaty przygotawczej)
01.10.2019	550,93	407,80+3,58	139,54
04.11.2019	550,93	411,15+3,58	136,19
02.12.2019	550,93	414,53+3,58	132,82
02.01.2020	550,93	417,93+3,58	129,42
03.02.2020	550,93	421,36+3,58	125,99
02.03.2020	550,93	424,82+3,58	122,53
01.04.2020	550,93	428,31+3,58	119,04
01.05.2020	550,93	431,82+3,58	115,52
01.06.2020	550,93	435,37+3,58	111,98
01.07.2020	550,93	438,94+3,58	108,41
03.08.2020	550,93	442,54+3,58	104,80
01.09.2020	550,93	446,17+3,58	101,17
01.10.2020	550,93	449,84+3,58	97,51
03.11.2020	550,93	453,53+3,58	93,82
01.12.2020	550,93	457,25+3,58	90,09

04.01.2021	550,93	461,01+3,58	86,34
01.02.2021	550,93	464,79+3,58	82,56
01.03.2021	550,93	468,60+3,58	78,74
01.04.2021	550,93	472,45+3,58	74,89
04.05.2021	550,93	476,33+3,58	71,02
01.06.2021	550,93	480,24+3,58	67,11
01.07.2021	550,93	484,18+3,58	63,17
02.08.2021	550,93	488,16+3,58	59,19
01.09.2021	550,93	492,16+3,58	55,18
01.10.2021	550,94	496,20+3,59	51,14
02.11.2021	550,94	500,27+3,59	47,07
01.12.2021	550,94	504,38+3,59	42,96
03.01.2022	550,94	508,52+3,59	38,82
01.02.2022	550,94	512,70+3,59	34,65
01.03.2022	550,94	516,90+3,59	30,44
01.04.2022	550,94	521,15+3,59	26,20
03.05.2022	550,94	525,42+3,59	21,92
01.06.2022	550,94	529,74+3,59	17,61
01.07.2022	550,94	534,09+3,59	13,26
01.08.2022	550,94	538,47+3,59	8,88

01.09.2022	550,94	542,89+3,59	4,46
------------	--------	-------------	------

Powódka na poczet umowy dokonała jedynie dwóch wpłat w dniach: 29 stycznia 2019 roku oraz 2 marca 2020 roku w wysokości po 1.100 zł. Umowa została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 9 stycznia 2020 roku. Do tego czasu pozwana zalegała z płatnościami za łącznie 4 raty pożyczki. Ich wartość wyniosła łącznie 2.203,73 zł, z czego kapitał stanowił kwotę 1.665,73 zł, a odsetki kwotę 537,97 zł. Powódka uprawniona była do naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Skapitalizowała je w pozwie na dzień 03 grudnia 2019 roku (vide: k. 6, 71). Należało zatem zweryfikować poprawność obliczenia kwoty odsetek umownych od zadłużenia przeterminowanego na dzień 03 grudnia 2019 roku (art. 321 k.p.c.).

Zatem powódce należały się odsetki od zaległego kapitału w łącznej wysokości 9,66 zł zgodnie z poniższym wyliczeniem.

Sąd miał bowiem na uwadze zakaz anatocyzmu wyrażony w art. 482 k.c. ze szczególną uwagą na uchylenie z dniem 15 lutego 2019 roku § 2, a więc przed zawarciem umowy pożyczki.

<i>okres</i>	<i>ilość dni</i>	<i>zaległy kapitał</i>	<i>odsetki umowne za opóźnienie</i>
02.10.2019-03.12.2019	63	411,38 zł	6,62 zł
05.11.2019-03.12.2019	29	414,73 zł	3,04 zł

Zatem na dzień, w którym wypowiedzenie umowy stało się skuteczne, pozwana zalegała z zapłatą łącznej kwoty: 17.676,63 zł na co składały się:

- kwota pożyczki wraz z wysokością opłaty przygotowawczej 17.000 zł + 129 zł, łącznie 17.129 zł,
- odsetki umowne za 4. pierwsze raty pożyczki – łącznie 537,97 zł,
- odsetki umowne za opóźnienie liczone od niespłaconego kapitału pożyczki na dzień 03 grudnia 2019 roku – łącznie 9,66 zł.

Kwota 2.200 zł wpłacona przez pozwaną po wypowiedzeniu umowy pożyczki zmniejszyła wymagalną do spłaty kwotę pożyczki, bowiem zgodnie z pkt 2.5 umowy wpłaty w pierwszej kolejności zaliczane były na poczet kwoty z tytułu pożyczki, a w dalszej kolejności na odsetki umowne.

ROZSTRZYGNIĘCIE

W związku z powyższym Sąd doszedł do przekonania, że powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie co do kwoty 15.476,63 zł, co stanowi sumę kwoty wymagalnej na dzień wypowiedzenia umowy pożyczki, pomniejszoną o wpłaty pozwanej dokonane po wypowiedzeniu umowy. Taką też kwotę zasądzono w punkcie 1. wyroku na podstawie na podstawie art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 36 a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) w zw. z art. 720 k.c., (...) - 3 k.c.

Na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 k.c. Sąd zasądził również odsetki umowne za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty od kwoty 14.929 zł (pozostałego do spłaty kapitału), a w pozostałym zakresie od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 17 stycznia 2020 roku (vide: koperta k. 11).

Natomiast w punkcie II. wyroku na podstawie wyżej wskazanych przepisów stosowanych a contrario w pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

KOSZTY PROCESU

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (ze zm.), znosząc wzajemnie koszty procesu między stronami. Powódka wygrała proces w 39,18 %, pozwana – w 60,82 %. Koszty poniesione przez powódkę to opłata sądowa od pozwu 1.975 zł, opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej 3.600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Wynik sumy tych w stosunku do proporcji, w jakiej wygrała powódka to 2.190,94 zł. Koszty poniesione przez pozwaną to opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej identycznej, jak w przypadku pełnomocnika przeciwnika oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Wynik sumy tych kosztów w proporcji do stosunku, w jakim wygrała pozwana to 2.199,86 zł. Różnica kosztów stron w stosunku do ich wygranej w procesie była nieznaczna (8,92 zł), dlatego zasadnym było wzajemne zniesienie kosztów procesu między stronami.